

Arrest

nr. 348 229 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2026 met referentienummer 136535.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2024 dient de verzoeker te Gent een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg. Hij beroept zich hierbij op de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, de heer Y. T.

Op 16 juni 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag te weigeren (bijlage 20). De verzoeker stelt hiertegen geen rechtsmiddel in.

Op 20 juni 2025 dient de verzoeker voor de tweede maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg, dit opnieuw in functie van dezelfde referentiepersoon, de heer Y. T.

Op 9 januari 2026 wordt ook deze tweede aanvraag geweigerd. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij draagt de titel “*beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten*” en luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/06/2025 werd ingediend door:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): J. A.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...) 2004

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) 9000 GENT

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 9000 GENT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vermeende Belgische vader, de genaamde T., Y. A. (RR. ...) (hierna: de referentiepersoon) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 stipuleert als volgt: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Gezien betrokkene bij de huidige aanvraag geen nieuwe bewijzen heeft voorgelegd in vergelijking met de aanvraag gezinshereniging dd 17.12.2024 – geweigerd middels bijlage 20 dd 16/06/2025 - en niet in beroep ging tegen deze beslissing, blijft de weigeringsgrond van kracht.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een in Ghana opgestelde ‘Certified Copy of Entry in Register of Births’ voor, dewelke op 18.06.2004 werd geregistreerd. Het afschrift dateert van 10.10.2024. Hieruit blijkt dus dat de geboorte van betrokkene een half jaar later werd geregistreerd, aangezien betrokkene volgens de geboorteakte op 01.01.2004 geboren zou zijn.

De registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 september 1968). In beginsel moet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laatijdige registratie, wat volgens Ghanese wetgeving is toegestaan. Een registratie van de geboorte na 21 dagen, is echter wel onderworpen aan een geldboete. Een geboorte kan niet 12 maanden na de geboortedatum worden geregistreerd, behalve wanneer de Registrar een schriftelijke toestemming daartoe geeft en een geldboete wordt betaald (overeenkomstig artikel 8, lid 5 en 6 van de Registration of Births and Deaths Act). Bovendien dient, om effectief als de juridische vader te kunnen worden beschouwd, de vader daartoe op de geboorteakte te staan vermeld als vader én als informant. De vader moet daarenboven op het moment van de aangifte van de geboorte in Ghana kunnen aantonen dat hij in Ghana was. In dat geval is er sprake van erkenning op basis van Ghanees gewoonterecht. Volgens artikel 9, sub b, van de Ghanese Registration of Births and Deaths Act bestaat een mogelijkheid tot erkenning indien de vader en de moeder ten overstaan van de Registrar samen aangifte doen van de geboorte en hij daarbij de akte samen met de moeder ondertekent. Als de vader op het moment van de aangifte van de geboorte niet in persoon aanwezig was, is er geen sprake van een geboorteakte waarin het vaderschap van de vader is vastgesteld. In dat geval dient er een verklaring te worden afgelegd, een zogenaamde naamgevingsprocedure, waarin hij erkent de vader van het kind te zijn. Kortom, staat de vader niet als informant op de geboorteakte, dient de vader aan te tonen dat hij het kind naar Ghanees recht erkend heeft middels een zogenaamde naamgevingsprocedure of zal hij het kind in België nog moeten erkennen.

Aangezien de referentiepersoon niet vermeld staat als informant, is hij dus niet de juridische vader van betrokkene. Evenmin toont betrokkene aan dat de naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden waardoor

niet aangemerkt kan worden dat de referentiepersoon de juridische vader is. Bovendien is niet duidelijk wat de verwantschap was tussen de moeder die vermeld staat op de geboorteakte, nl. de genaamde M. F. en de referentiepersoon op moment van geboorte. Ook dient er opgemerkt te worden dat op de referentiepersoon zijn Ghanese paspoort geen kind vermeld staat in de daartoe voorziene pagina 'Particulars of children'; noch in het paspoort bij binnenkomst België dat geldig was van 17.11.2008 – 18.11.2018 noch het paspoort dat geldig was van 17.01.2019 – 16.01.2024. Betrokkene toont niet aan dat de erkenning overeenkomstig artikel 9 van de Registration of Births and Deaths Act (zie supra) heeft plaatsgevonden en dat de referentiepersoon dus als juridische vader beschouwd zou moeten worden.

Gezien het bovenstaande kan de laattijdig geregistreerde geboorteakte niet worden beschouwd als een bewijs aangaande de bloed - of aanverwantschap met de Belgische referentiepersoon, in toepassing van artikel 44 van het KB van 08.10.1981. Bovendien wordt de inhoud van de geboorteakte door onze diensten betwist. Een laattijdig geregistreerde geboorteakte kan puur op verklaring worden opgesteld gezien de 'registrar' slechts noteert wat hem door de aangever wordt verteld en dus geen enkel feit in de geboorteakte op echtheid wordt gecontroleerd. De onbetrouwbaarheid van Ghanese geboorteaktes vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Samengevat wil dit dus zeggen dat een willekeurig persoon, mits hij iemand vindt die bereid is een laattijdige aangifte van geboorte te doen in Ghana, op vrij eenvoudige wijze een echte geboorteakte kan te pakken krijgen en daaropvolgend ook een paspoort kan laten aanmaken via de Ghanese autoriteiten. De inhoud van de akte wordt dan ook betwist overeenkomstig artikel 27 en 21 van het Internationaal Privaatrecht: gelet er geen enkel feit in de geboorteakte wordt gecontroleerd, raakt dit de Belgische openbare orde omdat niet uitgesloten kan worden dat een dergelijke geboorteakte op nietwaarheidsgetrouwe gegevens kan zijn opgemaakt. Het bepalen van de afstammingsband maakt een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel.

Het is namelijk niet duidelijk wanneer en hoe betrokkene naar België is gekomen. Betrokkene heeft een paspoort bekomen op 16.10.2024 te Brussel. Paspoorten worden aangemaakt op voorlegging van een Ghanese geboorteakte. Nergens op het paspoort wordt melding gemaakt van een vorig paspoort dat betrokkene zou hebben voorgelegd om een nieuw te bekomen, waarmee wij zouden kunnen zien wanneer hij Schengen is binnengekomen. Het huidige paspoort is niet bijgevoegd van een inreisvisum, terwijl Ghanese onderdanen niet vrijgesteld zijn van de visumplicht in België. In de Schengendatabank is betrokkene evenmin terug te vinden, ook niet als houder van een ander paspoort. Dit zou betekenen dat betrokkene illegaal Schengen is binnengereisd, doch niet kan blijken wanneer, terwijl hij het (vermeend) kind is van een Belgische onderdaan en dus perfect gewoon op legale manier had kunnen reizen. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon is van een Belgische onderdaan, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging zou hebben aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke post (of toch minstens een toeristisch visum) en met een gepast visum naar België zou reizen om zich met zijn Belgische vader te herenigen (zoals werd gedaan met de huidige echtgenoot van de referentiepersoon). Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen binnenreist, met alle gevaren onderweg (o.a. mensensmokkelaars, oversteek op de oceaan) om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij zich voor het eerst komt aanmelden in België om een aanvraag gezinshereniging in functie van de vermeende vader in te dienen op 17.12.2024. Hij was tevoren niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij komt als het ware uit de lucht gevallen, zonder voorgeschiedenis.

Voor zover de afhankelijkheidsrelatie moet worden besproken overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, aangezien betrokkene ouder is dan 18 jaar en naast het bewijzen van de verwantschap met de referentiepersoon, is het in het licht van de voornoemde vaststellingen (lees: geen datum binnenkomst Schengen/België) onduidelijk welke de relevantie van de overgemaakte bedragen is. De overgemaakte bedragen zijn natuurlijk enkel relevant voor zover mijnheer de bedragen daadwerkelijk in ontvangst heeft genomen en hij er op was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Indien hij op datum van verzenden van de bedragen reeds zijn land had verlaten, kan hij onmogelijk de bedragen in ontvangst hebben genomen. Het attest 'Taks clearance certificate' dateert van 07.11.2024, opmerkelijk is ook dat het vermelde adres van betrokkene toen al België was. Voor zover het 'tax clearance certificate' als een begin van bewijs van onvermogen zou moeten dienen, kan dit de genoemde vaststelling niet ombuigen. Het overmaken van de bedragen lijkt te zijn gestopt op 19.06.2024, terwijl de aanvraag pas dateert van 17.12.2024. Dat de financiële steun dus heeft geduurd voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kan niet worden vastgesteld. Kortom, de relevantie van de overgemaakte bedragen kan niet worden opgemerkt,

te meer bij gebrek aan duidelijkheid omtrent de datum van binnenkomst van betrokkene. De afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon kan om die redenen niet blijken.

Alle overige voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De verwantschap met de referentiepersoon, alsook de afhankelijkheidsrelatie, kan wederom niet afdoend worden vastgesteld. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Zonder een daadwerkelijk bewijs van verwantschap dat we kunnen aanvaarden, i.c. een bewijs dat de referent de juridische vader is en een bewijs van inreis, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag te doen. Dit zijn immers twee elementen die moeten worden uitgeklaard. (...)”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. De procedure wordt bijgevolg verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 7°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging*”. De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd.

Meer bepaald werd verzoeker geboren op 1 januari 2004 en werd zijn geboorteakte geregistreerd op 18 juni 2004, hetzij een half jaar later.

In beginsel zou een Ghanese geboorteakte volgens verweerder binnen de 21 dagen geregistreerd moeten worden bij de Registrar of Births and Deaths. Een laattijdige registratie zou toegestaan zijn, doch er dient in dit geval een boete moeten betaald te worden.

Bovendien zou de vader op de geboorteakte moeten staan als vader en informant en moeten aantonen dat hij op het moment van de aangifte in Ghana is. Staat de vader niet als informant op de geboorteakte, dan moet hij aantonen dat hij het kind naar Ghanes recht erkend heeft volgens een naamgevingsprocedure.

Aangezien in casu verzoekers vader niet als informant zou vermeld staan op de geboorteakte, zou hij niet de juridische vader van verzoeker zijn. Bovendien zou niet aangetoond zijn dat een naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden.

Tenslotte zou niet aangetoond zijn wanneer verzoeker het Belgisch grondgebied precies is binnen gekomen en zou er geen afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op de ingeroepen feiten dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn, niet werd aangetoond dat een naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden en niet duidelijk zou zijn wanneer verzoeker het grondgebied is binnengekomen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.1.2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet zorgvuldig gebeurd.

Immers, verweerder verwijst naar het feit dat de geboorteakte van verzoeker laattijdig zou geregistreerd zijn, wat echter geenszins het geval is.

Verzoeker is immers geboren op 1 januari 2004 en zijn geboorteakte werd op 18 juni 2004 geregistreerd, wat perfect mogelijk is volgens de Ghanese wetgeving. De Ghanese wet laat immers toe dat geboortes later worden geregistreerd. Dit heeft bovendien geen enkele repercussies op wat de geldigheid betreft.

Bovendien beschikt verzoeker naast zijn geboorteakte, ook nog over een verklaring van Mevrouw M. G., deputy chief nursing officer van het ziekenhuis waar verzoeker geboren is, die bevestigt dat verzoeker op 1 januari 2004 geboren is en zijn ouders M. F. en Y. A. T. zijn.

Tenslotte heeft verzoeker ook nog zijn doopcertificaat van 2004 waarop de namen van zijn ouders staan en een gezondheidsboekje van toen hij geboren was en waarop zijn ouders eveneens vermeld staan.

Dat verzoeker dan ook genoegzaam heeft aangetoond dat de referentiepersoon inderdaad zijn officiële vader is, zodat de bewering van verweerder dat met de laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming, geenszins een afdoende motivatie is waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht, waar laattijdige registraties van geboortes aanvaard worden.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Tenslotte dient ook opgemerkt te worden dat verzoekers geboorte slechts 6 maanden later werd geregistreerd en dit in 2004, zijnde in tempore non suspecto.

Op dat ogenblik was er immers geen sprake van dat verzoeker ooit naar België zou komen om zijn vader te vergezellen.

2.1.3.

Voorts wordt geenszins door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (20032006)", waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten grondig te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

2.1.4.

Verzoeker wil verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat niet zou kunnen worden vastgesteld wanneer verzoeker België is ingereisd, geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

Verzoeker is overigens in het bezit van een verklaring van de Ghana Immigration Service die bevestigt dat verzoeker op 25 augustus 2024 de grens van Hamale heeft overgestoken, waaruit minstens kan afgeleid worden dat verzoeker pas ten vroegste in het najaar van 2024 België is ingereisd.

Echter doet dit alles niets af van het feit dat reeds in 2004, slechts 6 maanden na de geboorte van verzoeker, verzoekers geboorteakte op een rechtsgeldige wijze in Ghana geregistreerd werd.

De opmerking dat verzoekers naam niet vermeld werd in het paspoort van zijn vader in de daartoe voorziene pagina 'Particulars of Children', noch in diens paspoort dat bij binnenkomst in België werd voorgelegd en geldig was van 17.11.2008 – 18.11.2018 en zijn later paspoort, is niet relevant.

Verzoekers naam diende immers enkel vermeld te worden in het paspoort indien verzoeker als minderjarige met zijn vader zou reizen. Dit is echter nooit gebeurd.

Bovendien is verzoeker meerderjarig en beschikt hij over een eigen paspoort, zodat geen vermelding van zijn naam in het paspoort van zijn vader gevraagd werd.

Overigens wordt door verweerder geenszins aangetoond dat er geen verwantschap bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, wel integendeel. De referentiepersoon is de biologische vader van verzoeker en verzoeker heeft bovendien bezit van staat ten aanzien van de referentiepersoon.

Dat zij elkaar reeds kenden van voor de aankomst van verzoeker in België, wordt overigens eens te meer aangetoond door het feit dat de referentiepersoon gelden overmaakte aan verzoeker wanneer deze nog in Ghana verbleef.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden."

3.1.1. Luidens artikel 39/69, §1, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uitleg van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "midde" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De verzoeker maakt in de aanhef van zijn middel melding van een schending van artikel 50, §2, 7°, van het Vreemdelingenbesluit, doch laat na uiteen te zetten op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

3.1.2. De Raad benadrukt in voorts dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte door de gemachtigde. Immers heeft de Raad hieromtrent geen rechtsmacht gelet op het beroep dat tegen zulke beslissing overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

In de mate dat het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van dit middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het eerste middel ertoe strekt aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* ten onrechte de buitenlandse geboorteakte niet heeft erkend en de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is het middel onontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Dit neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, §1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te ontzeggen (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Elke individuele bestuurlijke rechtshandeling moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. Hieraan is *in casu* voldaan. De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De bestreden beslissing vermeldt immers de geldende rechtsgrond, met name artikel 40^{ter} van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. De verweerder vermeldt ook de feitelijke elementen waarop de weigeringsbeslissing steunt. Met name wordt gemotiveerd dat de verzoeker ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een Ghanese geboorteakte heeft voorgelegd, waaruit echter niet blijkt dat de referentiepersoon de juridische vader van de verzoeker is. De verweerder licht deze vaststelling op uitgebreide wijze toe als volgt:

"Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een in Ghana opgestelde 'Certified Copy of Entry in Register of Births' voor, dewelke op 18.06.2004 werd geregistreerd. Het afschrift dateert van 10.10.2024. Hieruit blijkt dus dat de geboorte van betrokkene een half jaar later werd geregistreerd, aangezien betrokkene volgens de geboorteakte op 01.01.2004 geboren zou zijn.

De registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 september 1968). In beginsel moet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laattijdige registratie, wat volgens Ghanese wetgeving is toegestaan. Een registratie van de geboorte na 21 dagen, is echter wel onderworpen aan een geldboete. Een geboorte kan niet 12 maanden na de geboortedatum worden geregistreerd, behalve wanneer de Registrar een schriftelijke toestemming daartoe geeft en een geldboete wordt betaald (overeenkomstig artikel 8, lid 5 en 6 van de Registration of Births and Deaths Act). Bovendien dient, om effectief als de juridische vader te kunnen worden beschouwd, de vader daartoe op de geboorteakte te staan vermeld als vader én als informant. De vader moet daarenboven op het moment van de aangifte van de geboorte in Ghana kunnen aantonen dat hij in Ghana was. In dat geval is er sprake van erkenning op basis van Ghanees gewoonterecht. Volgens artikel 9, sub b, van de Ghanese Registration of Births and Deaths Act bestaat een mogelijkheid tot erkenning indien de vader en de moeder ten overstaan van de Registrar samen aangifte doen van de geboorte en hij daarbij de akte samen met de

moeder ondertekent. Als de vader op het moment van de aangifte van de geboorte niet in persoon aanwezig was, is er geen sprake van een geboorteakte waarin het vaderschap van de vader is vastgesteld. In dat geval dient er een verklaring te worden afgelegd, een zogenaamde naamgevingsprocedure, waarin hij erkent de vader van het kind te zijn. Kortom, staat de vader niet als informant op de geboorteakte, dient de vader aan te tonen dat hij het kind naar Ghanese recht erkend heeft middels een zogenaamde naamgevingsprocedure of zal hij het kind in België nog moeten erkennen.

Aangezien de referentiepersoon niet vermeld staat als informant, is hij dus niet de juridische vader van betrokkene. Evenmin toont betrokkene aan dat de naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden waardoor niet aangemerkt kan worden dat de referentiepersoon de juridische vader is. Bovendien is niet duidelijk wat de verwantschap was tussen de moeder die vermeld staat op de geboorteakte, nl. de genaamde M. F. en de referentiepersoon op moment van geboorte. Ook dient er opgemerkt te worden dat op de referentiepersoon zijn Ghanese paspoort geen kind vermeld staat in de daartoe voorziene pagina 'Particulars of children'; noch in het paspoort bij binnenkomst België dat geldig was van 17.11.2008 – 18.11.2018 noch het paspoort dat geldig was van 17.01.2019 – 16.01.2024. Betrokkene toont niet aan dat de erkenning overeenkomstig artikel 9 van de Registration of Births and Deaths Act (zie supra) heeft plaatsgevonden en dat de referentiepersoon dus als juridische vader beschouwd zou moeten worden.

Gezien het bovenstaande kan de laattijdig geregistreerde geboorteakte niet worden beschouwd als een bewijs aangaande de bloed - of aanverwantschap met de Belgische referentiepersoon, in toepassing van artikel 44 van het KB van 08.10.1981. Bovendien wordt de inhoud van de geboorteakte door onze diensten betwist. Een laattijdig geregistreerde geboorteakte kan puur op verklaring worden opgesteld gezien de 'registrar' slechts noteert wat hem door de aangever wordt verteld en dus geen enkel feit in de geboorteakte op echtheid wordt gecontroleerd. De onbetrouwbaarheid van Ghanese geboorteaktes vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Samengevat wil dit dus zeggen dat een willekeurig persoon, mits hij iemand vindt die bereid is een laattijdige aangifte van geboorte te doen in Ghana, op vrij eenvoudige wijze een echte geboorteakte kan te pakken krijgen en daaropvolgend ook een paspoort kan laten aanmaken via de Ghanese autoriteiten. De inhoud van de akte wordt dan ook betwist overeenkomstig artikel 27 en 21 van het Internationaal Privaatrecht: gelet er geen enkel feit in de geboorteakte wordt gecontroleerd, raakt dit de Belgische openbare orde omdat niet uitgesloten kan worden dat een dergelijke geboorteakte op nietwaarheidsgetrouwe gegevens kan zijn opgemaakt. Het bepalen van de afstammingsband maakt een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel.

Het is namelijk niet duidelijk wanneer en hoe betrokkene naar België is gekomen. Betrokkene heeft een paspoort bekomen op 16.10.2024 te Brussel. Paspoorten worden aangemaakt op voorlegging van een Ghanese geboorteakte. Nergens op het paspoort wordt melding gemaakt van een vorig paspoort dat betrokkene zou hebben voorgelegd om een nieuw te bekomen, waarmee wij zouden kunnen zien wanneer hij Schengen is binnengekomen. Het huidige paspoort is niet bijgevoegd van een inreisvisum, terwijl Ghanese onderdanen niet vrijgesteld zijn van de visumplicht in België. In de Schengendatabank is betrokkene evenmin terug te vinden, ook niet als houder van een ander paspoort. Dit zou betekenen dat betrokkene illegaal Schengen is binnengereisd, doch niet kan blijken wanneer, terwijl hij het (vermeend) kind is van een Belgische onderdaan en dus perfect gewoon op legale manier had kunnen reizen. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon is van een Belgische onderdaan, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging zou hebben aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke post (of toch minstens een toeristisch visum) en met een gepast visum naar België zou reizen om zich met zijn Belgische vader te herenigen (zoals werd gedaan met de huidige echtgenoot van de referentiepersoon). Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen binnenreist, met alle gevaren onderweg (o.a. mensensmokkelaars, oversteek op de oceaan) om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij zich voor het eerst komt aanmelden in België om een aanvraag gezinshereniging in functie van de vermeende vader in te dienen op 17.12.2024. Hij was tevoren niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij komt als het ware uit de lucht gevallen, zonder voorgeschiedenis."

De verweerder besluit dat niet blijkt dat het juridisch vaderschap van de referentiepersoon ten aanzien van de verzoeker vaststaat, waardoor de verwantschap met de Belgische referentiepersoon niet is bewezen.

Daarnaast wordt tevens gemotiveerd dat ook de afhankelijkheidsrelatie, die krachtens artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet moet worden aangetoond, niet afdoende kan worden vastgesteld.

De verweerder weigert aldus aan de verzoeker het verblijfsrecht van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de (twee van de) vereiste voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten, meer bepaald omdat de verzoeker de verwantschapsband én de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. De verzoeker dwaalt derhalve waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing uitsluitend zou zijn gebaseerd op de ingeroepen feiten dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn, dat niet werd aangetoond dat een naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden en dat niet duidelijk zou zijn wanneer verzoeker het grondgebied is binnengekomen.

Deze uitgebreide juridische en feitelijke uiteenzettingen in de bestreden akte verschaffen de verzoeker het hoger genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond. De eveneens in dit kader aangevoerde schending van de rechten van de verdediging, die overigens niet van toepassing zijn op beslissingen genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet, kan evenmin worden aangenomen.

3.1.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu diende de verzoeker op 20 juni 2025 met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag in met het oog op de gezinshereniging met zijn voorgehouden Belgische vader. Uit niets blijkt dat deze Belg, dit is de referentiepersoon, zijn rechten van vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Bijgevolg is artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet van toepassing. De *in casu* relevante bepalingen van dit artikel (zoals van toepassing op de voorliggende aanvraag die dateert van voor de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft) luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° (...);

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van

internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd; 3° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)"

Uit de onder punt 3.1.3. geciteerde weigeringsmotieven blijkt dat de verweerder de afwezigheid van een deugdelijk bewezen verwantschapsband als determinerend weigeringsmotief hanteert.

In de eerste plaats voert de verzoeker aan dat de verweerder geen onderzoek heeft gevoerd overeenkomstig artikel 27 van het WIPR. De verzoeker meent dat verweerder diende na te gaan of de Ghanese geboorteakte overeenkomstig het Ghanese recht als een rechtsgeldige geboorteakte wordt aanvaard, hetgeen *in casu* niet zou zijn gebeurd. Volgens de verzoeker worden in de bestreden beslissing niet de toepasselijke Ghanese wetsbepalingen aangegeven volgens dewelke de voorgelegde Ghanese geboorteakte ongeldig zou zijn.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat de verzoeker hierin niet kan worden gevolgd. De verweerder verwijst vooreerst naar de toepasselijke Ghanese wetsbepalingen, namelijk de '*Registration of Births and Deaths Act*' van 1965. Hij motiveert dat, overeenkomstig het Ghanese recht, de vader van betrokkene op diens geboorteakte moet worden vermeld als 'vader' en als 'informant' om als juridische vader van de betrokkene te kunnen worden beschouwd. De verweerder stelt, met verwijzing naar artikel 9, sub. b, van de *Registration of Births and Deaths Act*, dat een kind in Ghana kan worden erkend wanneer de vader en de moeder samen aangifte doen van de geboorte en de vader daarbij de akte samen met de moeder ondertekent. Indien dit niet het geval is, moet er een zogenaamde naamgevingsprocedure worden doorlopen waarbij de vader het kind uitdrukkelijk erkent of moet de referentiepersoon zijn kind in België erkennen. De verweerder besluit dat de Belgische referentiepersoon niet als 'informant' aangeduid staat op de voorgelegde Ghanese geboorteakte en dat de verzoeker evenmin heeft aangetoond dat de zogenaamde naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden, waardoor het juridisch vaderschap niet vaststaat overeenkomstig de geldende Ghanese wetgeving.

De verzoeker betwist niet dat de Belgische referentiepersoon niet als 'informant' wordt vermeld op zijn geboorteakte. Evenmin toont de verzoeker aan dat er een naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden. De verweerder besluit op basis van de voorliggende informatie dat niet is aangetoond dat de erkenning overeenkomstig artikel 9 van de *Registration of Births and Deaths Act* heeft plaatsgevonden, hetgeen de Raad niet onzorgvuldig voorkomt in het licht van de door de verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde stukken. Waar de verzoeker stelt dat de afstamming kan worden vastgesteld aan de hand van een verklaring van Mevrouw M. G., *deputy chief nursing officer* van het ziekenhuis waar hij geboren is, een doopcertificaat van 2004 en een gezondheidsboekje die de namen van zijn ouders vermelden, stelt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen vast dat niet blijkt dat de verzoeker deze documenten heeft voorgelegd bij de huidige aanvraag. Aangezien artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit ("*De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.*") de bewijslast legt bij het familielid dat het verblijfsrecht aanvraagt, kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar stukken die hij niet bij zijn aanvraag heeft gevoegd. Dit geldt overigens evenzeer voor de thans voor het eerst in het verzoekschrift aangevoerde bewering dat de verzoeker in het bezit is van een verklaring van de *Ghana Immigration Service* die bevestigt dat verzoeker op 25 augustus 2024 de grens van Hamale heeft overgestoken. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie

van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De vaststelling dat het juridische vaderschap van de referentiepersoon niet is aangetoond om de hoger genoemde determinerende redenen, volstaat om te besluiten dat de verzoeker niet het bewijs heeft geleverd van de verwantschap met de Belgische referentiepersoon zoals is vereist overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. De kritiek omtrent het niet vermeld zijn van de referentiepersoon in verzoekers paspoort, is gericht tegen louter overtollige motieven zodat deze kritiek, zelfs al is deze gegrond, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 24 juni 2004, nr. 132.986). De verzoeker geeft overigens zelf te kennen dat deze motieven een irrelevante opmerking uitmaken.

Ook de verwijzing naar het rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada*, waaruit de verzoeker in het verzoekschrift citeert, kan geen afbreuk doen aan deze determinerende motieven van de bestreden beslissing. De verweerder ontkent immers niet dat laattijdige geboorteregistraties in Ghana gebruikelijk en rechtsgeldig kunnen zijn - de verweerder stelt in de bestreden akte uitdrukkelijk dat de laattijdige registratie volgens Ghanese wetgeving is toegestaan - maar wijst erop dat de uit de laattijdige registratie voortvloeiende informatie niet betrouwbaar is als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties vaak gebeuren louter op basis van verklaringen zonder ondersteunend bewijs. Verzoekers kritiek, dat de verweerder verzuimde na te gaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille, is in dit opzicht niet dienstig. Immers wordt de aanvraag niet geweigerd wegens enig gebrek aan legalisatie of apostille.

De Raad merkt op dat de verzoeker zich richt tegen een aantal bijkomende overwegingen uit de bestreden beslissing, terwijl hij niets inbrengt tegen het determinerende motief ervan, met name de vaststelling dat de referentiepersoon niet als zijn juridische vader kan worden beschouwd in de zin van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Deze reglementaire bepaling schrijft voor dat *“(d)e familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, (...) enkel (kunnen) genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”* In de bestreden beslissing wordt na onderzoek geconcludeerd dat verzoeker geen deugdelijk bewijs heeft geleverd van zijn juridische afstammingsband, zodat hij zich niet kan beroepen op het verblijfsrecht voorzien in artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom de voorgelegde geboorteakte niet volstaat in het licht van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Er kan dienstig worden verwezen naar bovenstaande bespreking, waaruit duidelijk blijkt waarom de voorgelegde geboorteakte *in casu* niet kan worden aanvaard als een afdoende bewijs van de verwantschapsband tussen de verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat de verzoeker dwaalt waar hij poneert dat zijn aanvraag wordt geweigerd op grond van een loutere bewering omtrent de laattijdige geboorteregistratie. De verzoeker somt in zijn middel een aantal vernietigingsarresten van de Raad van 2015 en 2016 op waarbij de bestreden beslissingen geen verdere motivering bevatten over de laattijdig geregistreerde Ghanese geboorteakten. De situatie uit deze arresten kan evenwel niet worden gelijkgesteld met verzoekers situatie. In de thans bestreden beslissing wordt immers uitvoerig gemotiveerd waarom het bewijs van de afstammingsband tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon *in casu* als onvoldoende waarachtig wordt gekwalificeerd. Uit de beslissing blijkt immers dat in sommige gevallen een laattijdig geregistreerde Ghanese geboorteakte wél als een deugdelijk bewijs kan worden aanvaard. In verzoekers geval werd echter omwille van de afwezigheid van de vermelding van de referentiepersoon als *“informant”* bij de registratie en omdat niet is aangetoond dat de naamgevingsprocedure is gebruikt, geacht dat het ‘juridische’ vaderschap van de referentiepersoon niet afdoende bewezen werd. Deze vaststellingen worden door de verzoeker op zich niet betwist en verzoekers loutere bewering, dat hij de biologische zoon is die bezit van staat heeft ten aanzien van de referentiepersoon, doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er in dit kader nog op dat het aan de verzoeker toekomt om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van de overheid niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door de verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Waar de verzoeker nog stelt dat het door de overgemaakte geldsommen bewezen is dat hij de referentiepersoon reeds van voor de aankomst in België kent, merkt de Raad op dat dit ook betoog niets afdoet aan het determinerende weigeringsmotief dat de afstammingsband niet afdoende is aangetoond. Evenmin maakt de verzoeker met dit vage betoog aannemelijk dat het bijkomende weigeringsmotief inzake het gebrek aan afdoende bewijs van de afhankelijkheidsrelatie niet deugdelijk zou zijn. De verzoeker gaat immers niet concreet in op de motieven dienaangaande, te weten: *“Voor zover de afhankelijkheidsrelatie*

moet worden besproken overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, aangezien betrokkene ouder is dan 18 jaar en naast het bewijzen van de verwantschap met de referentiepersoon, is het in het licht van de voornoemde vaststellingen (lees: geen datum binnenkomst Schengen/België) onduidelijk welke de relevantie van de overgemaakte bedragen is. De overgemaakte bedragen zijn natuurlijk enkel relevant voor zover mijnheer de bedragen daadwerkelijk in ontvangst heeft genomen en hij er op was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Indien hij op datum van verzenden van de bedragen reeds zijn land had verlaten, kan hij onmogelijk de bedragen in ontvangst hebben genomen. Het attest 'Taks clearance certificate' dateert van 07.11.2024, opmerkelijk is ook dat het vermelde adres van betrokkene toen al België was. Voor zover het 'tax clearance certificate' als een begin van bewijs van onvermogen zou moeten dienen, kan dit de genoemde vaststelling niet ombuigen. Het overmaken van de bedragen lijkt te zijn gestopt op 19.06.2024, terwijl de aanvraag pas dateert van 17.12.2024. Dat de financiële steun dus heeft geduurd voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kan niet worden vastgesteld. Kortom, de relevantie van de overgemaakte bedragen kan niet worden opgemerkt, te meer bij gebrek aan duidelijkheid omtrent de datum van binnenkomst van betrokkene. De afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon kan om die redenen niet blijken." De Raad merkt hierbij nog op dat overeenkomstig artikel 40ter, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet moet worden aangetoond dat de verzoeker van in het land van oorsprong dan wel herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Het is in dit kader niet voldoende om aan te tonen dat de verzoeker en de referentiepersoon elkaar reeds kenden.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoeker geen kennelijke beoordelingsfout noch een schending heeft aangetoond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat de verweerder zich heeft gebaseerd op onjuiste feitelijke gegevens of foutieve juridische grondslagen. De verzoeker heeft geen motiveringsgebrek aangetoond en evenmin aangetoond dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden aangenomen.

3.1.5. Het tevens door verzoeker geschonden geachte artikel 27 van het WIPR betreft de zogeheten *de plano*-erkenning van buitenlandse akten en bepaalt het volgende:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. (...)"

De Raad merkt op dat de formele geldigheid van de neergelegde (laattijdig geregistreerde) Ghanese geboorteakte conform artikel 27 van het WIPR op zich niet door de verweerder wordt betwist. Er rijst in onderhavig geval dus geen probleem wat het bewijsmiddel zelf betreft, maar wel met betrekking tot de bewijskracht van het door de verzoeker aangewende bewijsmiddel.

Een schending van artikel 27 van het WIPR kan derhalve niet worden aangenomen.

3.1.6. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In het tweede en laatste middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

"2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands

veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn vader vormden in Ghana effectief een gezin en vormen ook in België een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker woont samen met zijn Belgische vader, met wie hij een hecht gezin vormt.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn vader en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn vader) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.2.1. Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot die motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

3.2.2. Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de

zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Met betrekking tot zijn gezinsleven stelt verzoeker dat hij met zijn vader samenwoont. Het loutere gegeven dat meerderjarige familieleden onder hetzelfde dak wonen, betekent echter niet automatisch dat zij een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden in de zin van artikel 8 van het EVRM. De relatie tussen de verzoeker, die meerderjarig is, en zijn (vermeende) Belgische vader dient daarvoor immers gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen ('*other than normal emotional ties*') (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55). Deze band van afhankelijkheid wordt *in casu* niet concreet aannemelijk gemaakt.

Bovendien ligt thans een situatie van eerste toelating voor. Immers blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoeker voorafgaand aan de thans bestreden beslissing en voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag niet over enig verblijfsrecht in België beschikte dat hem feitelijk tot het ontwikkelen van een gezinsleven in staat stelde. Nu het om een eerste toelating gaat, moet in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt niet worden getoetst aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Hiertoe moet een 'fair balance'-toets worden doorgevoerd: de belangen van de betrokken vreemdeling die erin bestaan zijn gezinsleven in België te handhaven moeten worden afgewogen tegen de belangen van de Staat inzake immigratiecontrole of de openbare orde (vaste rechtspraak EHRM; zie onder meer EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 3; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Bijkomend wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, waardoor het betoog van de verzoeker door de bestreden beslissing van zijn vader te worden gescheiden elke grondslag mist.

De verzoeker toont niet aan dat de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, omwille van het gebrekkige bewijs van de afstammingsband, in kennelijke wanverhouding staat tot het recht op gezinsleven of dat er een positieve verplichting zou rusten op het bestuur om verzoeker, ondanks het gebrek aan deugdelijk bewijs, alsnog een verblijfskaart af te leveren.

3.2.3. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE